

IN MEMORIAM.

AAN MIJN VRIEND: DS. PIETER CORNELIS BOODT

Hij was één of twee dagen eerder in Vught gekomen dan ik, omstreeks 23 of 24 Maart 1943. Hij zag vermagerd en bleek en was uit het "Oranjehotel" te Scheveningen gekomen waar hij – om zijn kloek getuigenis als predikant – een paar maanden zwaar gekerkerd was geweest. Cees Boodt werd "staatsgevaarlijk" geacht en "zat" voor de duur van den oorlog.

Maar geen nood, "Cees" gevoelde zich niet ontzet uit zijn ambt; hij was in het concentratiekamp ook predikant. Hij had het in het begin van zijn gevangenschap moeilijk, sprak vaak over zijn vrouw en vele kinderen en had heimwee naar huis en verlangde naar zijn te Delft achtergelaten werk. God had iets anders met hem voor en had hem bestemd voor ander werk in Zijn Koninkrijk.

In Vught verkeerde hij veel in de buitenlucht, zoodat hij spoedig zijn gezondheid en fitheid terughad. Onbetwist en onberoepen, doch zeer zeker geroepen door zijn God, werd hij predikant in het concentratiekamp Vught, waar hij met veel zegen heeft gewerkt. Met een opwekkend woord en het wijzen op de wegen Gods, was hij een ieder tot steun. Vooral nieuw-binnengekomenen hadden zijn interesse en hij wist door zijn bezielend getuigenis en zijn rotsvast Godsvertrouwen ieder het geschokte vertrouwen terug te geven.

's Morgens vroeg en 's avonds laat was hij op weg. Die "in de put zat" en hulp en steun behoefde, kon zich wenden tot Cees Boodt. Hij was bemind door een ieder, die in een God geloofde en zijn werk waardeerde; gezien bij communisten en anarchisten, die hem hadden leeren kennen als een Nederlander met een gaaf karakter. Cees had geen vrees; hij riskeerde in zijn herderlijk werk alles.

Al spoedig begon hij op Zondagmiddag bijeenkomsten te houden in een ongebruikte barak. Posten werden uitgezet om bij gevaar voor ontdekking te waarschuwen. Aanvankelijk begonnen met een 25 man, had hij soms 300 man onder zijn gehoor. Psalmen, eerst zeer schuchter gezongen, werden later soms ver in het lager gehoord. Teneinde niet in zoo grooten getale bijeen te komen, werden meerdere bijeenkomsten gehouden en ten laatste op twee en meer plaatsen.

Door zijn voorbeeld aangevuurd, begonnen ook andere predikanten hem te steunen in het werk, o.a. Tom Loopers van Bellingwolde, doch Cees was en bleef de spil, waar alles om draaide.

Ik ben er van overtuigd, dat de "Schutzhaft-Lagerführer" Reineke er van heeft geweten, doch het oogluikend heeft toegelaten. Later werd het pertinent verboden, doch Cees ging door en riskeerde veel. Hij gevoelde zich gezant in dienst van zijn Zender. De jongere generatie gaf hij godsdienstonderwijs in Block 14b.

Kerstdagen 1943 werd in het gevangenenlager te Vught "Kerstfeest" gevierd in verschillende Blocks. Het Kerstfeest is bij de moffen het feest bij uitnemendheid, zoodat de S.S. met breed gebaar de gevangenen hun gang liet gaan.

In Block 16, waarin hoofdzakelijk Philips-werkers waren ondergebracht, werd een Kerst-programma samengesteld. Het muzikale gedeelte stond onder leiding van Piet van den Hurk, dirigent van het N.C.R.V.-orkest; het zangkoortje onder leiding van een zekeren Sennema van Zuidhorn. Feestleider was Herman de Jong uit Kampen.

Cees Boodt heeft daar gepreekt over de tekst: "Zij maakten alom bekend het woord, dat hun van het Kindeke gezegd was."

Zoo ging Cees voort, het oog op zijn Meester: Christus Jezus. In zijn prediking had hij iets origineels, iets aparts over zich. Hij deelde mij eens mede, dat zijn inzicht op de verkondiging van Gods Woord was: niet te brengen boeken-wijsheid, maar hetgeen hijzelf en een ander innerlijk doorleefde.

Eens kreeg hij voor een vergrijp in de Poststelle, waar hij werkte, 25 stokslagen. In wezen was al het personeel in de Poststelle schuldig, doch Cees Boodt nam de schuld voor zijn verantwoording. Toen ik hem vroeg, of de afstraffing hem niet moeilijk was gevallen, antwoordde hij: "Paulus heeft meerdere keeren 40 slagen min één ontvangen en ik nog slechts 25".

Bij mijn wegvoering, naar Dachau bleef hij in Vught achter. Hij werd in September 1944 gedeporteerd naar het lager Neuengamme, waar hij de bevrijding heeft meegemaakt. Hij was toen reeds ziek en is in den zomer van 1945 overleden in een Engelsche Roode Kruis-Ziekenafdeeling in Bergen-Belsen.

Hem is het niet vergund, dat hij op aarde zijn vrouw en kinderen, die hem zoo lief waren, mocht wederzien. God heeft hem opgeroepen. Zijn taak op aarde was afgedaan en iets beters was voor hem weggelegd.

"Cees, velen, ja allen, die je gekend hebben, zullen je blijven gedenken. Jij was een held!"

